

ELS GUARDIANS

— LLIBRE PRIMER —

NICOLAU SANT NORD

I LA BATALLA CONTRA
EL REI DELS MALSONS

DreamWorks
THE ORIGIN
OF THE
GUARDIANS

ELS LLIBRES ORIGINALS
DE LA PEL·LÍCULA!

DreamWorks Rise of the Guardians © 2012 DreamWorks Animation, L.L.C.

WILLIAM JOYCE i LAURA GERINGER

Amb il·lustracions de WILLIAM JOYCE

Editorial Bambú
és un segell d'Editorial Casals, S.A.

Títol original: *Nicholas St. North and the Battle of the Nightmare King*

© 2011, del text, William Joyce i Laura Geringer

© 2011, de les il·lustracions, William Joyce

© 2012, de la traducció, Ernest Riera i Arbussà

© 2012, d'aquesta edició, Editorial Casals, S.A.

Casp, 79 – 08013 Barcelona

Tel.: 902 107 007

www.editorialbambu.com

www.bambulector.com

Disseny de la sobrecoberta: Lauren Rille

Primera edició: setembre de 2012

ISBN: 978-84-8343-240-2

Dipòsit legal: B-26088-2012

Printed in Spain

Imprès a Índice, S.L.

Fluvià, 81-87 – 08019 Barcelona

Qualsevol forma de reproducció, distribució, comunicació pública o transformació d'aquesta obra només pot ser realitzada amb l'autorització dels seus titulars, llevat d'excepció prevista per la llei. Adreceu-vos a CEDRO (Centro Español de Derechos Reprográficos, www.cedro.org) si necessiteu fotocopiar o escanejar fragments d'aquesta obra (www.conlicencia.com; 91 702 19 70 / 93 272 04 45).

Índex

Capítol u • 11

On la gran guerra es renova

Capítol dos • 25

On parlar les llengües dels insectes resulta ser molt útil

Capítol tres • 38

Una passejada aterridora pel bosc

Capítol quatre • 46

De les ombres en surten misteris
encara més profunds

Capítol cinc • 51

L'Edat d'Or

Capítol sis • 71

Nicolau Sant Nord

(Una ajuda d'allò més insòlita)

Capítol set • 78

De fet no és cap capítol...

Només una altra peça del gran trencaclosques

Capítol vuit • 84

On l'impossible té lloc amb una regularitat sorprenent

Capítol nou • 84

La batalla de l'ós

Capítol deu • 97

On moltíssimes coses passen molt de pressa

Capítol onze • 106

On la saviesa demostra que és un personatge
d'allò més complicat

Capítol dotze • 116

Un altre episodi curt però intrigant

Capítol tretze • 121

L'aprenent guerrer demostra ser espavilat

Capítol catorze • 132

On bruixot i aprenent fan descobriments
que resulten transcendentals

Capítol quinze • 139

Una mica ennuvolat i molt injust

Capítol setze • 146

La ràbia, la vellesa i la por fan una aparició no desitjada

Capítol disset . 156
Una giravolta i un tomb
Capítol divuit . 170
Astut és el mal que viatja d'incògnit
Capítol dinou . 179
Lúdol delator
Capítol vint . 182
On un gir del destí genera
un nus en el pla
Capítol vint-i-u . 188
El riure és una píndola amargant
Capítol vint-i-dos . 191
La trobada més estranya de totes
Capítol vint-i-tres . 196
La nit més llarga
Capítol vint-i-quatre . 208
La fi del viatge

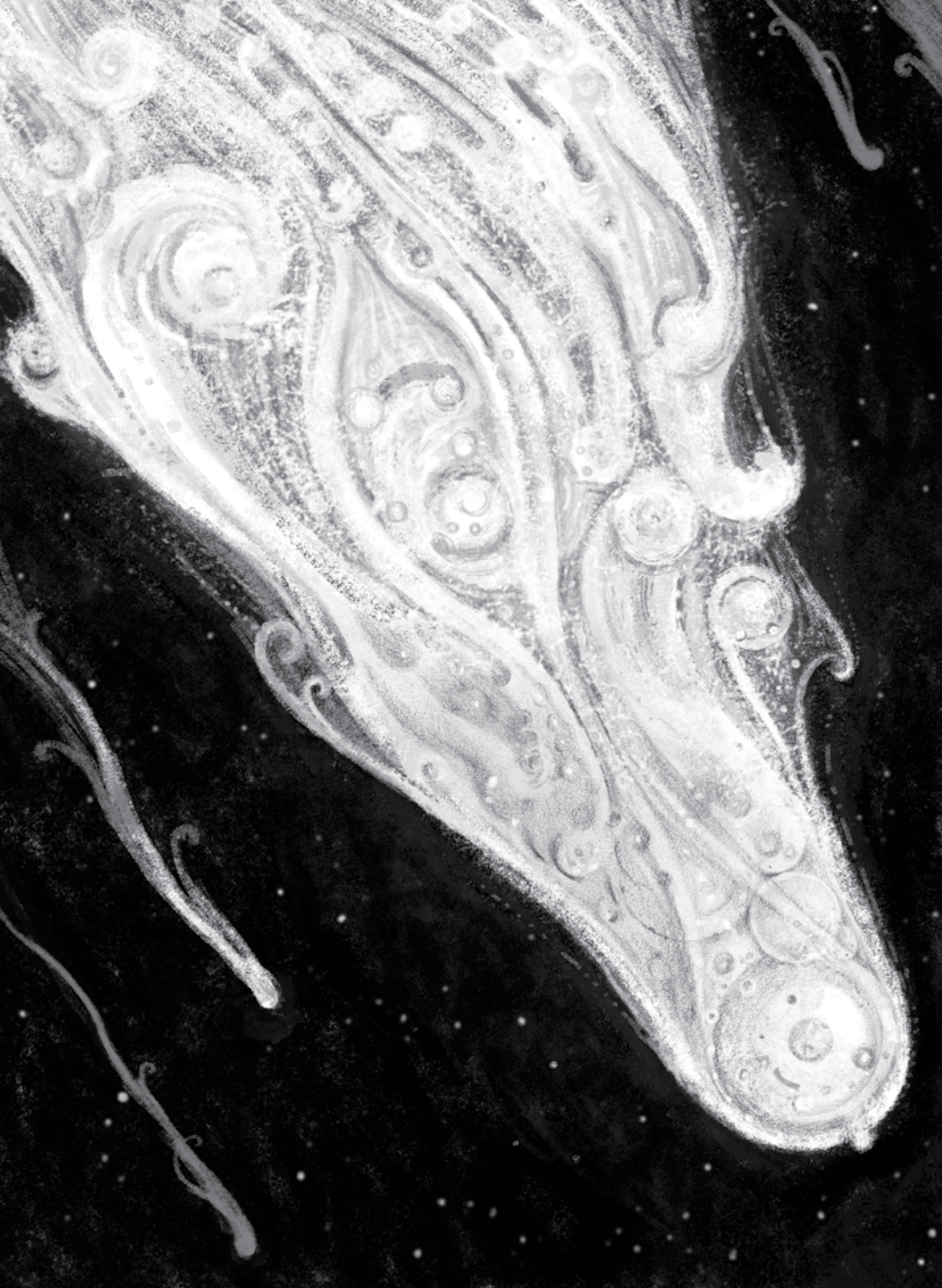
On la Gran Guerra es Renova

LA BATALLA DEL REI dels Malsons va començar fa molt de temps en una nit il·luminada per la Lluna. Al poble tranquil d'Embrollabosc, un nen petit i la seva germana encara més petita es van despertar sobresaltats. Com la majoria de nens (i alguns adults en un moment o un altre), tenien por de la foscor. Tots dos es van incorporar a poc a poc amb mantes i llençols al seu voltant com si fossin un escut. Massa espantat per aixecar-se i encendre una espelma, el nen va apartar les cortines i va mirar per la finestra, tot buscant l'única altra llum que es podia veure en aquelles nits de temps passats... la Lluna. Era allà, plena i brillant.

En aquell moment un raig de lluna jove va sortir disparat del cel i va travessar la finestra. Com tots els raigs, tenia una missió: *protegir els nens*.

El raig de lluna va lluir tan fort com va poder, i això va semblar que reconfortava els dos nens. Primer un, i després l'altra, van fer un sospir ple de son i es van tornar a ajoure al llit. Al cap de poca estona ja van tornar a dormir. El raig de lluna va examinar l'habitació. No hi havia cap perill. No hi havia res més que ombres. Però el raig va notar alguna cosa més enllà de l'habitació, més enllà de la cabana. Alguna cosa, en alguna banda, no anava bé. El raig va rebotar al petit mirall damunt de la calaixera dels nens i va sortir per la finestra.

Va llampegar per tot el poble, i després cap al bosc que l'envoltava, de pi i d'avet, fent pampallugues de caramell en caramell. Mentre espantava ratpenats i sorprenia mussols, el raig va seguir l'antiga sendera índia coberta de neu cap a la part més fosca dels boscos

profunds... un lloc que els colons temien i on poques vegades s'aventuraven. Com la llum d'un reflector, el raig va sortir disparat cap a la foscor fins que va trobar una cova.

Roques estranyes, recaragolades com la cera fosa, emmarcaven la boca oberta de la caverna. La cova era plena d'ombres que semblaven respirar com si estiguessin vives. En tots els seus viatges, el raig no havia vist mai res de tan sinistre.

El raig de lluna va vacil·lar i llavors –sense saber si era valent o insensat– va capbussar-se dins de la cova, seguint les ombres cap a les profunditats del pou.

La foscor semblava que durava eternament. A la fi, el raig de lluna va arribar a un estany estancat. L'aigua negra reflectia la llum del raig, que il·luminava dèbilment la cova. I allà, al centre de l'estany, s'alçava una figura gegant. Era més dens i fins i tot més fosc que les ombres que l'envoltaven. Immòbil com una estàtua, duia una capa llarga tan negra com la tinta i el petroli.

El raig de lluna va examinar la figura lentament, amb cautela. Quan li va arribar a l'altura del ulls, es van obrir! La figura estava desperta!

Les ombres es van començar a retorçar als peus de la figura, i el seu bronzit greu va omplir l'aire. Van créixer, i s'estavellaven contra les parets de la cova com onades contra una escullera esquinçada. Però no eren pas ombres! Eren criatures... criatures que cap nen ni cap missatger de la Lluna havia vist des de feia segles. I el raig de lluna ho va saber de seguida: estava envoltat de temorencs i homes de malson... esclaus del Rei dels Malsons!

El raig de lluna va empal·lidir i vacil·lar. Potser hauria d'haver abandonat i fugit cap a la Lluna. Si ho hagués fet, aquesta història no s'hauria explicat mai. Però el raig de lluna no va fugir. Es va acostar mil·límetre a mil·límetre i es va adonar que la figura fantasma era aquell ésser respecte del qual tots els raigs de lluna rebien la consigna d'estar amatents: era Ombra, el Rei

dels Malsons! Li havien travessat el cor, una daga de diamant el mantenia clavat en un cim de marbre negre com l'eben. Amb cautela, el raig de lluna s'hi va acostar encara més, i va fregar el mànec de cristall de l'arma.

Però la llum no dóna la volta al cristall, sinó que el travessa, i tot d'una, el raig va ser xuclat dins de la fulla de l'arma! Recaragolant-se d'una banda a l'altra, el raig de lluna es va veure empès en una ruta esbiaixada fins a la punta de la daga. Estava atrapat, suspès dins del cor glaçat, cristal·lí, d'Ombra. El pit d'Ombra va començar a resplendir per dins mentre el raig de lluna rebotava frenèticament, desesperat per fugir. Hi feia un fred terrorífic, allà dins... més fred fins i tot que a les regions més fosques de l'espai. Però el raig de lluna no estava sol. Just més enllà del tall de la fulla, als racons més remots del cor de la figura fantasma, el raig podia veure la forma espectral d'un nen menut i delicat ben arraulit. Un noi? Vacil·lant, el raig va il·luminar el cap del nen.

Aquell petit raig de llum va ser tot el que va caldre; el noi espectral va començar a créixer. Va esclatar del pit d'Ombra joiosament, lliure a la fi! El raig de lluna va trontollar de banda a banda quan el noi, amb una estrebada ràpida, va arrencar la daga radiant del cor fred que el tenia atrapat. Amb la fulla ben enlaire i el raig de lluna presoner a dins, que il·luminava el camí, el noi va sortir disparat com un coet, fora de la cova maleïda i cap a la nit estrellada. Quan va tocar el terra nevat amb els peus, semblava perfectament un noi de debò, si és que un noi de debò pot ser esculpit amb boira i llum i portat miraculosament a la vida.

Lliure de la daga, Ombra també va començar a créixer i es va alçar com una torre vivent de carbó. Inflat fins a assolir una mida monstruosa, va seguir el rastre il·luminat del noi cap a la superfície.

Mentre contemplava frenèticament el cel, Ombra va ensumar l'aire, extasiat. Va arronsar una es-

patlla i va bellugar la seva capa de mitjanit, que va amagar la Lluna. Es va ajupir i va enfonsar els dits a la terra, per deixar que les olors del bosc que l'envoltava arribessin al seu cervell inquisitiu. Estava afamat, aclaparat per una gana flamejant que el cremava des de dintre.

Va respirar fondo, va examinar el vent d'hivern per descobrir la presa que cobejava, l'àpat tendre que havia anhelat més fins i tot que la llibertat durant tots aquells anys inacabables d'empresonament a les profunditats: els somnis dolços dels nens innocents. Convertiria aquells somnis en malsons, fins a l'últim que quedés... fins que cadascun dels nens de la Terra visqués aterrit. Perquè així era com tenia intenció Ombra de revenjar-se de tots aquells que s'havien atrevit a empresonar-lo!

Mentre gloriosos pensaments de revenja omplien el cap d'Ombra, va fer ignició al seu voltant un núvol de negror sulfurosa. El núvol brollava cap

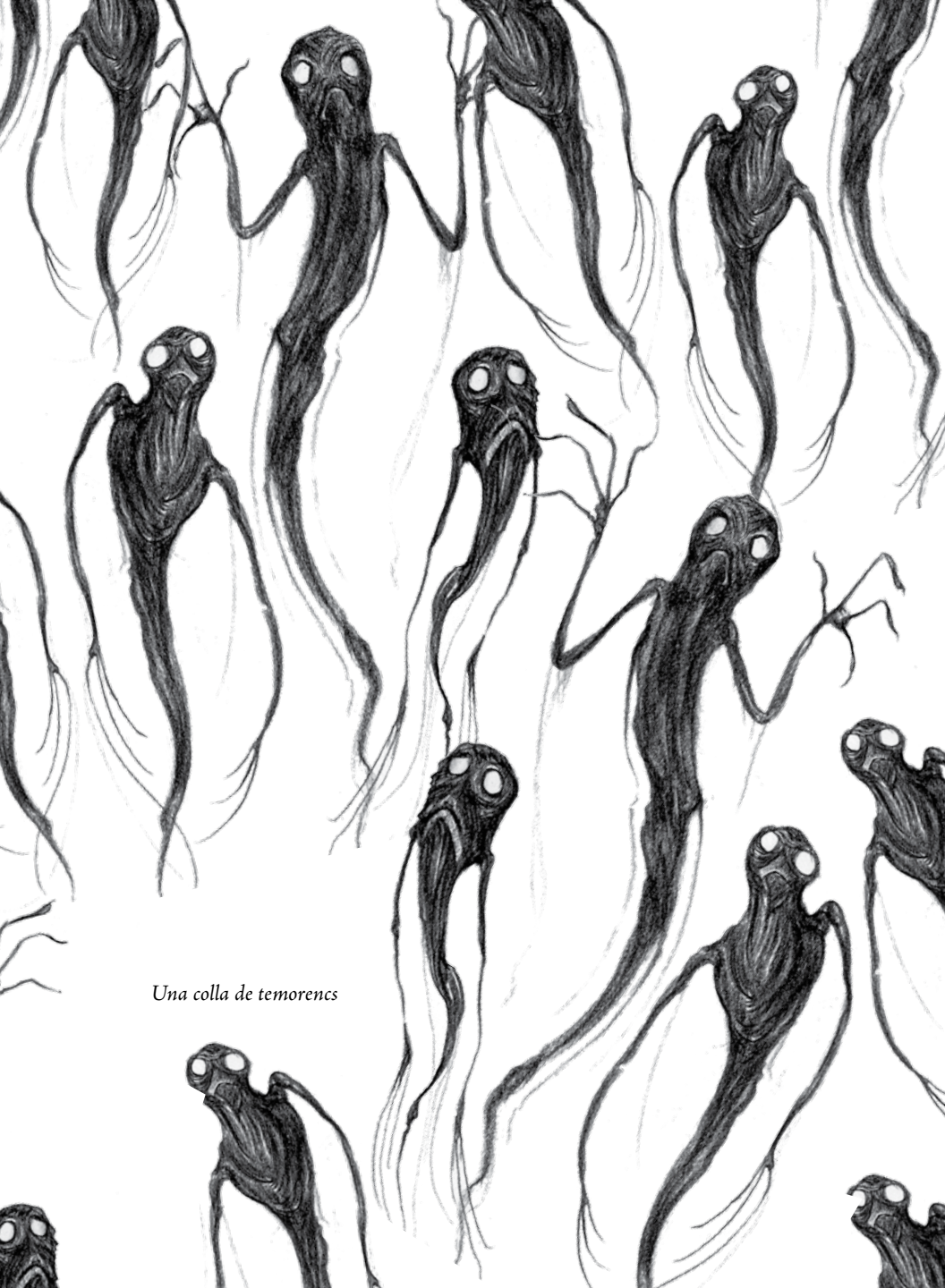

enlaire des del pou aparentment sense fons de la cova. D'aquell vapor, projectats en totes direccions a la vegada, en sortien les criatures ombrívoles, els temorencs i els homes de malson... milers i milers, xisclant d'una manera horripilant. Com ratpenats gegants, planaven per damunt del bosc i més enllà, i envaïen els somnis de tots els qui dormien prop d'allà.

En aquells moments, el raig de lluna estava frenètic. Havia trobat Ombra! El Malvat! Havia de tornar a la Lluna i informar-ne el Tsar Lunar!

Però va recordar els nens adormits a la cabana.

I si els temorencs s'hi dirigien? Com podia ajudar, ell, si encara era atrapat dins de la daga de

Una colla de temorencs

diamant? El raig es va doblegar tant com va poder i es va esforçar per guiar el noi, que saltava lleuger com l'aire, cap al poble, cap a la finestreta dels nens. Lliscant damunt la neu, es van aturar.

El noi spectral va pujar a l'ampit. Mentre es mirava els nens, en alguna banda del seu cor es va bellugar el record antic d'un nadó adormit i una cançó de bressol distant. Però el record es va dissoldre gairebé tan bon punt va aparèixer, i el va deixar amb una sensació profunda i inesperada de tristesa.

Alguna cosa fosca va llampegar pel costat del noi i va entrar a l'habitació dels nens. Tot d'una, dos temorencs flotaven i es recaragolaven a l'aire per sobre del germà i la germana, adormits, que es bellugaven inquietos, amb les mans ben arrapades als cobrellits. Instintivament, el noi spectral va saltar de l'ampit i va agafar una branca trencada de terra, i va entaforar la daga de diamant a la punta. Va apuntar l'arma resplendent a la finestra.

Els temorencs es van apartar, encongits, de la llum, però no van desaparèixer. Per tant, per segona vegada aquella nit, el raig de lluna va brillar amb tot el seu poder. La llum va ser massa per als temorencs. Amb un gemec greu, es van retorçar i entrelligar, i llavors es van esvanir, com si mai no haguessin estat allà.

Els nens van tombar-se cap a l'altra banda del llit i van reposar el cap al coixí amb un somriure.

I després de veure aquells somriures, el noi espectral va riure.

Dalt a la Lluna, però, no hi havia cap motiu per riure. El Tsar Lunar –aquell ésser que nosaltres anomenem l'Home de la Lluna– estava en alerta màxima. Alguna cosa no rutllava gens bé. Cada nit enviava milers de raigs de llum a la Terra. I cada nit tornaven i li presentaven l'informe. Si encara brillaven, tot anava bé. Però si tornaven del viatge enfosquits o deslluïts, el Tsar Lunar sabia llavors que els nens de la Terra necessitaven la seva ajuda.